

DOI: 10.31648/kpp.11274

Jan Jędzierowski

Sąd Rejonowy w Zabrzu

ORCID: 0009-0008-0003-627X

jan_jedzierowski@op.pl

Opinia biegłego jako przedmiot prawa do informacji publicznej w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych

Wstęp

Wnioskodawcy, chcąc zapoznać się treścią interesujących ich opinii biegłych, nie-
rzadko wybierają tryb regulacji ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informa-
cji publicznej¹. Wybór trybu u.d.i.p. wynika z wysokiego odformalizowania procesu, co
umożliwia relatywnie szybkie pozyskanie informacji publicznej. Jednocześnie, na prze-
strzeni ostatnich kilkunastu lat, po stronie sądów administracyjnych rodzą się problemy
interpretacyjne, czy dokument w postaci opinii biegłego posiada walor informacji publicz-
nej. Kształtujące się wciąż stanowiska judykatury zachęcają do bliższego przyjrzenia się
charakterowi zarówno samej opinii biegłego jako dokumentu, jak i jej autorowi oraz jego
statusowi w realiach postępowania sądowego, co uwypukla praktyczne problemy związane
z dostępem do opinii biegłego w trybie dostępu do informacji publicznej.

Status opinii biegłego

Przed rozpoczęciem rozważań, czy opinia biegłego w świetle orzecznictwa sądów
administracyjnych pozostaje informacją publiczną, należy wyjaśnić – na gruncie proce-
dur cywilnej², karnej³ i administracyjnej⁴ – czym jest opinia biegłego. W każdej z tych
procedur opinia biegłego stanowi środek dowodowy wytworzony przez osobowe źródło

¹ Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 902),
dalej jako u.d.i.p.

² Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1568),
dalej jako k.p.c.

³ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 37), dalej jako k.p.k.

⁴ Ustawa z dnia 16 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz.U. z 2024 r., poz. 572).

dowodowe – biegłego, który legitymując się wiedzą specjalną, zostaje powołany w trybie prawem przewidzianym przez właściwy organ procesowy. Opinia biegłego podlega ocenie przez organ procesowy jak każdy inny środek dowodowy w danym postępowaniu. Składa się ona z części sprawozdawczej i prezentacji wyników badań. Opinia biegłego nie jest dokumentem urzędowym, gdyż nie odpowiada definicji ustawowej zawartej w art. 6 ust. 2 u.d.i.p., według której „dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy”. W tym miejscu należy odnotować, że biegły sądowy w myśl art. 115 § 13 Kodeksu karnego⁵ nie jest wymieniony w gronie podmiotów będących funkcjonariuszami publicznymi.

Pojęcie informacji publicznej

Przed próbą odpowiedzi na pytanie, czy opinia biegłego może stanowić informację publiczną, należy wskazać, że zgodnie z definicją informacji publicznej wyrażoną w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. „każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną”. Zdaniem niektórych przedstawicieli doktryny ustawodawca dopuścił się tutaj błędu logicznego, polegającego na definiowaniu nieznanego pojęcia („informacja publiczna”) przez inne nieznanne pojęcie (*ignotum per ignotum*), bowiem termin „sprawa publiczna” również nie został w żadnym miejscu wyjaśniony⁶. Ciężar definiowania pojęcia informacja publiczna przesunięto zatem na doktrynę i na judykaturę, które wypracowały szerokie rozumienie tego pojęcia. Według stanowisk wyrażonych w licznych orzeczeniach sądy administracyjne akcentują, że „informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Informacja publiczna odnosi się do faktów, a wnioskiem może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. Istotne przy tym dla oceny, czy dana informacja stanowi informację publiczną, ma ustalenie, że dotyczy ona zadań publicznych podmiotów, które te zadania wykonują i korzystają w tym zakresie z publicznego majątku i ma na celu zagwarantowanie jawności życia publicznego oraz transparentności działania organów władzy publicznej”⁷. Powyższa definicja, podkreślająca kryterium podmiotowe, została wzbogacona o kryterium przedmiotowe, bowiem sądy administracyjne wskazywać

⁵ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 17).

⁶ M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, 2023, Legalis; E. Jarzęcka-Siwik, *Dostęp do informacji publicznej. Uwagi krytyczne*, „Kontrola Państwowa” 2002, nr 1, s. 31; odmiennie: P. Sitniewski, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej*, Wrocław 2011, s. 14–15.

⁷ Tak: NSA w wyroku z 7 grudnia 2022 r., sygn. akt III OSK 1735/21, CBOSA. Podobnie kwestię definicji informacji publicznej akcentuje B. Opaliński, [w:] P. Szustakiewicz (red.), *Dostęp do informacji publicznej*, Warszawa 2016, s. 27–28.

zaczęły na fakt, że z treści art. 1 ust. 1 i art. 6 u.d.i.p. wynika, iż informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 u.d.i.p. „Przepis art. 6 u.d.i.p. konkretyzuje przedmiot informacji publicznej, przy czym zawarte w nim wyliczenie nie tworzy zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji publicznej. Określa on przedmiotowo, jakie informacje z całą pewnością stanowią informację publiczną, co nie oznacza automatycznie ich udostępnienia. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej decyduje zatem kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji”⁸. Na gruncie tak zarysowanego stanowiska judykatury przedstawiciele doktryny podnosili, że termin „informacja publiczna” musi łączyć w sobie zarówno kryterium podmiotowe, określające, do jakiej grupy podmiotów informacja może zostać zakwalifikowana jako informacja publiczna, jak i kryterium przedmiotowe, wskazujące z kolei na to, jaka działalność władzy publicznej może dotyczyć przedmiotu informacji publicznej, gdzie kluczowym faktorem pozostaje pojęcie „sprawy publicznej”⁹.

Status opinii biegłego w świetle orzecznictwa

Po ogólnym nakreśleniu znaczenia pojęć „opinia biegłego” i „informacja publiczna” naturalnym jest ustalenie, czy opinia biegłego stanowić może przedmiot informacji publicznej. Odpowiedź na to pytanie, po głębszej analizie orzecznictwa, nastrocza wielu wątpliwości, a zbadanie, czy termin „opinia biegłego” mieści się w zbiorze o nazwie „informacja publiczna”, prowadzi do niejednoznacznych wniosków. Kierując się bowiem kryterium podmiotowym, należy stwierdzić, że biegły sądowy, jako osobowe źródło dowodowe, co do zasady, choć nie jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., bezsprzecznie pozostaje osobą pełniącą funkcję publiczną w myśl art. 115 § 19 k.k.¹⁰ Uwzględniając zaś kryterium przedmiotowe, należy stwierdzić, że opinia biegłego w przeważającej mierze w swej treści dotyczy spraw prywatnych, nie zaś spraw publicznych. Zależy to jednak od tego, jak szeroko spojrzymy na zakres przedmiotu opinii, który wszak może dotyczyć także spraw publicznych. Przed tymi i wieloma innymi wątpliwościami zostały postawione sądy administracyjne, które wobec spraw zainicjowanych wnioskami o udostępnienie opinii biegłych jako informacji publicznej w swych orzeczeniach musiały wyrazić konkretne stanowisko.

⁸Tak przykładowo: NSA w wyroku z 26 stycznia 2023 r., sygn. akt III OSK 6998/21, CBOSA; podobnie: wyroki NSA z 24 maja 2013 r., sygn. akt I OSK 260/13, CBOSA i z 30 listopada 2012 r., sygn. akt I OSK 1835/12, CBOSA. Por. także: M. Sakowska-Baryła, *Dostęp do informacji publicznej a ochrona danych osobowych*, Wrocław 2014, s. 57.

⁹I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 21–22.

¹⁰Szerzej na temat definicji „osoby pełniącej funkcję publiczną” wypowiedział się TK w wyroku z 20 marca 2006 r., sygn. akt K 17/05, Legalis nr 72999. O tym, że biegły sądowy pozostaje osobą pełniącą funkcję publiczną, wypowiedział się także NSA w wyroku z 11 stycznia 2024 r., sygn. akt III OSK 3433/21, CBOSA.

Orzeczeniem o fundamentalnym znaczeniu, które dało asumpt do dalszych rozważań co do tego, czy opinia biegłego stanowi informację publiczną, był wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej jako NSA) z 17 czerwca 2011 r. Odnosząc się wyraźnie do problematyki opinii biegłego, NSA po uprzednim zbiorczym przedstawieniu dotychczasowych poglądów doktryny i stanowisk judykatury w zakresie definicji informacji publicznej wskazał, że „opinie biegłych sporządzone dla potrzeb sprawy administracyjnej, chociażby dotyczyły osób sprawujących funkcje publiczne (...), nie stanowią dokumentów urzędowych. Pomimo tego, jeżeli dokumenty takie zawierają informację publiczną i o ile w grę nie wchodzi określone wyłączenia, to służyć będzie do nich dostęp na podstawie przepisów ustawy u.d.i.p. Kryterium uzyskania dostępu do dokumentu jest zatem jedynie istnienie okoliczności wyłączających udostępnienie informacji, a nie jego kwalifikacja jako dokumentu urzędowego”¹¹. NSA zaakcentował wyraźnie, że kryterium przesądzającym, czy opinia biegłego winna zostać udostępniona, jest to, czy informacja w niej zawarta stanowi informację publiczną. *Ergo*, jeżeli opinia biegłego nie zawiera w swej treści informacji publicznej, nie jest do niej możliwy dostęp w trybie u.d.i.p., a podnoszenie argumentu, iż opinia biegłego nie stanowi dokumentu urzędowego, pozostaje bez znaczenia. Tym samym NSA bezsprzecznie opowiedział się za kryterium przedmiotowym w kwalifikacji dokumentu jako informacji publicznej.

W kolejnym roku Wojewódzki Sąd Administracyjny (dalej jako WSA) w Lublinie na pierwszy plan wysunął jednak kryterium podmiotowe, wskazując, że „jeśli sprawowanie władzy (...) przez organy (...) jest formą wykonywania władzy publicznej, to bez wątplenia w świetle przyjętego założenia informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez osoby prowadzące postępowanie dyscyplinarne, jak wniosek dyscyplinarny i orzeczenie dyscyplinarne, ale także opinia biegłej i odwołanie, które organ wykorzystał do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań”¹². Podkreślono przy tym podstawowe znaczenie faktu, że dokumenty te służą realizacji zadań publicznych przez określone organy i zostały wytworzone na zlecenie tych organów¹³. WSA w Lublinie uznał zatem, że opinia biegłego jako dokument subsydiarny dla organów sprawujących władztwo publiczne stanowi z racji tego faktu informację publiczną.

W sposób najbardziej kategoryczny i zarazem najdalej idący wypowiedział się WSA w Łodzi, który w wyroku z 19 września 2014 r., odwołując się m.in. do wskazanego wyroku WSA w Lublinie, jednoznacznie stwierdził, iż „zarówno opinie biegłych sporządzone na piśmie, jak i opinie ustne utrwalone w protokole rozprawy sądowej (art. 157 § 1 KPC), z uwagi na to, że służą sądowi, a więc organowi władzy publicznej, do realizacji powierzonych mu prawem zadań, stanowią informację o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 DostInfPubU”¹⁴. Po raz kolejny zatem sąd administracyjny

¹¹ Wyrok NSA z 17 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 490/11, CBOSA.

¹² Wyrok WSA w Lublinie z 9 grudnia 2012 r., sygn. akt II SAB/Lu 77/12, CBOSA.

¹³ Wyroki NSA z 2 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 281/11, CBOSA i z 15 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 667/11, CBOSA.

¹⁴ Wyrok WSA w Łodzi z 19 września 2014 r., sygn. akt II SAB/Łd 106/14, CBOSA.

expressis verbis wskazał, że kluczowe pozostaje to, iż opinia biegłego służy realizacji władztwa publicznego. Nie jest istotne przy tym, czy treść owej opinii wypełnia informacja publiczna, gdyż uznano *a priori*, że cały dokument – z racji faktu sporządzenia go na zlecenie organu władzy publicznej – jest informacją publiczną.

Warto zauważyć, że przedstawione orzeczenia sądów, ze wskazaniem na kryteria podmiotowe i przedmiotowe, uznały niemal jednomyślnie, iż opinia biegłego stanowi informację publiczną. W żadnym z tych wyroków nie wskazywano na potencjalną możliwość zastosowania normy kolizyjnej z art. 1 ust. 2 u.d.i.p., co pozwoliłoby na ustalenie, że dostęp do dokumentu, tj. opinii biegłego, rozumianego jako informacja publiczna, winien się odbywać w trybie innej ustawy, np. przy zastosowaniu art. 9 lub art. 525 k.p.c. czy też art. 156 k.p.k. Jednocześnie osoby wnioskujące o dostęp do informacji publicznej w kolejnych latach, żądając udostępnienia opinii biegłych, powoływały się wciąż na wspomniane orzeczenia, co doprowadziło w końcu do ponownego podjęcia przez sądownictwo administracyjne analizy tychże dokumentów pod kątem posiadania przez nie przymiotu informacji publicznej. Takie działania na sądach administracyjnych w dużej mierze wywarły także same organy zobowiązane do udostępniania informacji publicznej, np. prezesi sądów powszechnych, znający realia procesowe wykorzystywania opinii biegłych i tym samym przedstawiający merytoryczne argumenty za reasumpcją dotychczasowego stanowiska prezentowanego przez judykaturę.

Należy także odnotować, co ma niebagatelne znaczenie dla tematyki niniejszego artykułu, podjęcie 9 grudnia 2013 r. przez NSA uchwały 7 sędziów (sygn. akt I OPS 7/13)¹⁵. W uchwale tej przedstawiono, w jaki sposób winien był rozumiany i stosowany przepis art. 1 ust. 2 u.d.i.p., stanowiący, że „przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi”. Ponadto wskazano, że „przepisów tej ustawy nie stosuje się wyłącznie wtedy, gdy są one nie do pogodzenia z przepisami ustaw szczególnych, które w sposób odmienny regulują zasady i tryb dostępu do informacji publicznej. Przepisami takimi są przykładowo art. 73–74 KPA, 156 i 321 KPK, § 94 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. Nr 38, poz. 249 ze zm.), art. 525 KPC czy też art. 12a § 2 PostAdmU (...)”. NSA wskazał przy tym w rzeczonej uchwale, że „przepisy art. 156 § 1, 5 i 5a KPK oraz art. 525 KPC i § 94 regulaminu sądowego w stosunku do wszystkich, a nie tylko wobec stron postępowania, w odniesieniu do tych dokumentów, które są informacją publiczną i znajdują się w aktach sądowych spraw cywilnych, karnych i aktach trwającego postępowania przygotowawczego, są przepisami szczególnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 DostInfPubU, i nie ma do nich zastosowania ustawa o dostępie do informacji publicznej”. Zaznaczono, iż „przyjęcie, że w pozostałych przypadkach strona postępowania, której żywotnych interesów dotyczy sprawa, uzyskuje dostęp do akt na innych zasadach, bardziej sformalizowanych, niż

¹⁵ Uchwała (7) NSA z 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13, CBOSA.

osoby działające w oparciu o art. 10 DostInfPubU, byłoby naruszeniem zasady równości zapisanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP”.

Warto nadmienić, że wskazana uchwała miała istotne znaczenie zarówno dla sądów przy analizie problematyki dostępu wnioskodawców do opinii biegłych, jak też wpłynęła na postrzeganie stosowania art. 1 ust. 2 u.d.i.p., co doprowadziło w dużym stopniu do nowego spojrzenia na akcentowane wcześniej problemy.

Orzeczeniem, które niewątpliwie przełamało dotychczasową linię orzeczniczą, był wyrok WSA w Łodzi z 18 grudnia 2018 r.¹⁶, utrzymany następnie w mocy wyrokiem NSA z 1 marca 2022 r.¹⁷ WSA w Łodzi podkreślił, iż „opinia biegłego jest jednym spośród dowodów – tak samo jak np. zeznania świadków, dokumenty, oględziny – który może być przeprowadzony na podstawie postanowienia, w którym sąd – zgodnie z art. 236 KPC – oznaczy fakty podlegające stwierdzeniu i wskaże środek dowodowy. Sąd zaś dopiero na podstawie oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, dokonuje ustaleń w zakresie faktów, mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 KPC)”. Stwierdzono przy tym, że „opinia biegłego sporządzona w postępowaniu cywilnym nie jest dokumentem urzędowym, nie odpowiada bowiem definicji ustawowej zawartej w art. 6 ust. 2 DostInfPubU, według którego dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy”. Tak więc sąd porzucił kryterium podmiotowe na rzecz oceny, czy dany dokument (opinia biegłego) stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Odpowiedź negatywna wykluczała potraktowanie opinii biegłego jako informacji publicznej. NSA w wyroku utrzymującym wspomniane orzeczenie WSA w Łodzi, w przeważającej mierze podzielając argumentację wywiedzioną przez sąd pierwszej instancji, wzbogacił ją o stwierdzenie, że „opinia biegłego sporządzona na potrzeby danego postępowania sądowego co do zasady nie jest dokumentem publicznym, będąc szczególnym dokumentem mogąym wywołać określone skutki w sferze faktów pomiędzy stronami postępowania sądowego. Jest to dokument wytworzony dla potrzeb danej sprawy sądowej, czyli dokument, który ma walor prawnie istotny w ramach określonej procedury sądowej i tylko na użytek tej procedury jest sporządzony, co oznacza, że poza danym konkretnym postępowaniem sądowym nie ma racji bytu. Nie jest to zatem dokument co do zasady dotyczący informacji o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 DostInfPubU”¹⁸. Według NSA informacją publiczną jest jedynie sam fakt sporządzenia opinii biegłego w danym postępowaniu. Dalej NSA stwierdził, że „zestawiając przepisy dotyczące opinii biegłego z treścią art. 1 ust. 1 i art. 6 DostInfPubU, należy w pierwszym rzędzie dokładnie rozróżnić opinie biegłego od informacji o samej sprawie”. A zatem, co istotne, dokonano

¹⁶ Wyrok WSA w Łodzi z 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Łd 108/18, CBOSA.

¹⁷ Wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 1166/21, CBOSA.

¹⁸ Podobnie: wyrok NSA z 22 kwietnia 2020 r., sygn. akt I OSK 967/19, CBOSA.

rozdzielenia między dostępem do informacji publicznej jako takiej, a dostępem do nośnika tejże informacji. Zaakcentowano również, że „opinia biegłego nie mieści się w żadnej z kategorii zakreślonych w art. 6 DostInfPubU. Zawarta w art. 6 ust. 2 definicja legalna dokumentu urzędowego powinna być odczytywana przez pryzmat art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a DostInfPubU, z których wynika, że udostępnieniu podlega informacja publiczna, a więc jedynie informacja o sprawach publicznych, mająca walor »danych publicznych«, w tym takich, które przyjęły kształt »dokumentów urzędowych«, a w szczególności obejmująca »treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć«, a także »dokumentację przebiegu i efektów kontroli oraz wystąpienia, stanowiska, wnioski i opinie podmiotów ją przeprowadzających«”. Uznano zatem, że skoro biegły niebędący co do zasady funkcjonariuszem publicznym, działając na zlecenie sądu, sporządzając opinię i podpisując się pod nią, nie tworzy dokumentu o charakterze urzędowym, który to podlegałby udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

NSA we wskazanym wyroku o sygn. akt III OSK 1166/21 nakreślił jednak jeszcze inny pogląd, który w świetle wspomnianej już uchwały 7 sędziów z 9 grudnia 2013 r. wydaje się także swoistego rodzaju rozwiązaniem przy rozpatrywaniu wniosków o dostęp do opinii biegłego. Mianowicie stosując wykładnię, że wniosek o opinię biegłego można rozszerzająco potraktować jako wniosek o dostęp do części akt postępowania sądowego, które wszakże są niczym innym jak zbiorem dokumentów o różnym charakterze, możliwe pozostaje załatwienie wniosku poprzez zastosowanie art. 1 ust. 2 u.d.i.p., tj. wskazanie wnioskodawcy trybu, który ma pierwszeństwo w stosowaniu przed u.d.i.p.¹⁹ W tym miejscu warto podkreślić, że przed podjęciem przywołanej uchwały NSA także wskazywał, że „niedopuszczalne jest stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, gdy żądane informacje mają charakter informacji publicznych, ale osiągalne są w innym trybie”²⁰, jednakże nie miało to swego odzwierciedlenia przy rozważaniach dotyczących wprost opinii biegłych. Mając na uwadze wskazane rozstrzygnięcie NSA w sprawie o sygn. akt III OSK 1166/21, w judykaturze zaczął kształtować się pogląd, że opinia biegłego co do zasady nie stanowi dokumentu publicznego. Takie stanowisko wyraził również NSA w wyroku z 22 kwietnia 2020 r. (sygn. akt I OSK 967/19), uchylając wyrok WSA w Łodzi, którym tenże, kierując się kryterium podmiotowym, wskazywał, iż „zarówno opinie biegłych sporządzone na piśmie, jak i opinie ustne utrwalone w protokole rozprawy sądowej (art. 157 § 1 KPC) z uwagi na to, że służą sądowi, a więc organowi władzy publicznej do realizacji powierzonych mu prawem zadań, stanowią informację o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej”²¹. Istotne pozostaje – jak zauważył NSA – „odróżnienie dokumentu urzędowego od dokumentu prywatnego,

¹⁹ Por. J. Jendrośka, M. Bar, Z. Bukowski, *Dostęp do informacji o środowisku i jego ochronie*, Poznań–Wrocław 2007, s. 64–65, gdzie szerzej mowa o praktycznym ujęciu stosowania art. 1 ust. 2 u.d.i.p.

²⁰ Por. postanowienie NSA z 19 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1987/11, CBOSA; wyrok NSA z 15 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 647/11, CBOSA.

²¹ Wyrok WSA w Łodzi z 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Łd 111/18, CBOSA.

(...) jakim co do zasady pozostaje opinia biegłego. (...) Przymiot informacji publicznej posiadają wszelkiego rodzaju dokumenty urzędowe organu (będące dowodem tego, co w nich urzędowo stwierdzono, zaświadczone bądź podano), wytworzone w ramach realizacji powierzonych mu zadań, a więc dokumenty powstałe w związku z prowadzeniem konkretnych spraw”. W rzeczonym rozstrzygnięciu NSA wskazał jednoznacznie, że ustalenie, iż opinia biegłego nie stanowi informacji publicznej, winno doprowadzić do powiadomienia o tym fakcie wnioskodawcę, bez konieczności odsyłania go do regulacji art. 1 ust. 2 u.d.i.p.

Odnotować warto również orzeczenie WSA w Warszawie z 15 stycznia 2020 r.²², w którym usiłowano podtrzymać i wzbogacić linię orzeczniczą, artykułując kryterium podmiotowe w ocenie, czy opinia biegłego stanowi informację publiczną. Sąd ten wskazał, że „opinie biegłych, z uwagi na to, że służą sądowi, a więc organowi władzy publicznej, do realizacji powierzonych mu prawem zadań, stanowią informację o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej”. Nadmieniał przy tym, iż „bez znaczenia jest okoliczność, że dokumenty stanowiące utrwalone opinie biegłych nie pochodzą od organów władzy publicznej i nie stanowią dokumentu urzędowego (...). Pojęcie dokumentu (służącego w tym przypadku realizacji zadań nałożonych na sądy) jest pojęciem szerszym od pojęcia dokumentu urzędowego”. Sąd jednocześnie zaakcentował, iż „okoliczność, że opinia biegłego stanowi informację publiczną, nie podważa prawidłowości stanowiska, że przepis art. 156 KPK wyklucza w tym przypadku stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej”.

Z takim poglądem nie zgodził się jednak NSA, rozpatrujący skargę kasacyjną, wskazując, że „opinia biegłego sądowego co do zasady nie mieści się w pojęciu »danych publicznych«”. Wyraził także stanowisko, że „w pewnych sytuacjach opinia biegłego może być informacją o sprawach publicznych, jednak dotyczy to przypadków, gdy zawarte są w niej informacje związane ze sferą publiczną, jak na przykład działanie aparatu administracyjnego, czy podmiotów korzystających z mienia publicznego”. Co jednak najistotniejsze, NSA wskazał, że „jeśli opinia biegłego w realiach danej sprawy nie jest informacją publiczną, to tym samym nie mają żadnego znaczenia prawnego w tej sprawie rozważania na temat relacji art. 1 ust. 2 DostInfPubU do przepisu art. 156 KPK”²³. Tym samym, co ma kluczowe znaczenie, wyrażone zostało stanowisko uprawniające wąskie rozumienie wniosku o dostęp do opinii biegłego, czyli że nie interpretuje się takiego wniosku jako zawołowanego wniosku o dostęp do akt, a jedynie ocenie poddaje się wnioskowany dokument. Co za tym idzie, jeśli odpowiedź w zakresie tego, czy ów dokument posiada walor informacji publicznej, będzie negatywna, wówczas nie bierze się pod uwagę możliwości zastosowania regulacji art. 1 ust. 2 u.d.i.p., gdyż nie zaistniał warunek *sine qua non* do jej użycia.

²² Wyrok WSA w Warszawie z 15 stycznia 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 684/19, CBOSA.

²³ Wyrok NSA z 12 kwietnia 2023 r., sygn. akt III OSK 2886/21, CBOSA.

Ciekawą kwestię poruszył także NSA w wyroku z 18 listopada 2022 r.²⁴, zdaniem którego „nie można zgodzić się z tezą, że opinia biegłego co do zasady nie jest informacją publiczną, bo teza ta nie uwzględnia złożoności oświadczeń mogących stanowić zawartość opinii biegłego. Tylko w przypadku gdy biegły sądowy jest funkcjonariuszem publicznym, a jego opinia, zawierając treść oświadczenia woli i wiedzy, została złożona do akt konkretnego postępowania sądowego, to tym samym dokument ów wypełnia dyspozycję art. 6 ust. 2 DostInfPubU, jako dokument urzędowy”²⁵. Wobec tego wskazano, że możliwa jest potencjalna sytuacja, gdy opinia biegłego będzie stanowić dokument urzędowy w myśl art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Co więcej, bacząc na złożoność oświadczeń, które treściowo mogą wypełniać opinię biegłego, nie jest możliwe kateryczne stwierdzenie, iż opinia biegłego nie może potencjalnie być w całości bądź części informacją publiczną. Jeżeli tak się stanie, wówczas można zastosować art. 1 ust. 2 u.d.i.p. Wobec tak zarysowanej kwestii należy wskazać, że takie sytuacje, gdy opinie biegłych zostały potraktowane jako niewątpliwie informacje publiczne, zostały już odnotowane w orzecznictwie. Miało to miejsce wówczas, gdy organ władzy publicznej zwracał się do biegłych o sporządzenie opinii w przedmiocie aktualnego stanu składnika majątku publicznego bądź w przedmiocie oceny wydatkowania środków publicznych, które już nastąpiło²⁶. Innymi słowy, opinie stanowiące informację publiczną winny odnosić się do faktów i stanów rzeczy, które już nastąpiły i miały bezpośredni związek z wydatkowaniem środków publicznych, bądź winny się odnosić do stanu istniejących już składników majątku publicznego.

Dostęp do dokumentu a dostęp do akt

W judykaturze nadal są obecne dwa podejścia do zagadnienia wniosków o dostęp do opinii biegłego, ujawniające się w ocenie wniosku, tj. w zakresie tego, czy stanowi on wniosek o dostęp do dokumentu, czy też jest to wniosek o dostęp do akt postępowania, w których jednym z dokumentów pozostaje opinia biegłego. Przedstawiony został pogląd, że „opinie biegłych, stanowiące część akt sądowych, które tak jak inne dowody w sprawie gromadzone w postępowaniu sądowym są oceniane przez Sąd, z reguły nie są dokumentami dotyczącymi spraw publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 DostInfPubU. Sama zaś treść pisma procesowego, stanowiącego opinię biegłego, nie jest co do zasady dokumentem urzędowym, który podlega udostępnieniu zarówno w zakresie treści, jak i postaci – nośnika informacji”²⁷.

Warty odnotowania pozostaje też pogląd wyrażony przez WSA w Gliwicach w wyroku z 11 grudnia 2019 r.²⁸ Zdaniem tego sądu „opinia biegłego stanowi doku-

²⁴ Wyrok NSA z 18 listopada 2022 r., sygn. akt III OSK 2721/21, CBOSA.

²⁵ Podobnie: wyrok WSA w Warszawie z 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 686/19, CBOSA.

²⁶ Odpowiednio: wyroki NSA z 22 czerwca 2018 r., sygn. akt I OSK 218/18, CBOSA i z 8 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 285/11, CBOSA.

²⁷ Wyrok WSA w Warszawie z 6 lutego 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 768/19, CBOSA; podobnie: wyrok NSA z 1 lutego 2021 r., sygn. akt III OSK 3104/21, CBOSA.

²⁸ Wyrok WSA w Gliwicach z 11 grudnia 2019 r., sygn. akt III SAB/Gl 290/19, CBOSA.

ment wewnętrzny, pomocniczy dla sądu, ale nieprzesądzający o rozstrzygnięciu”. Tym samym nie stanowi on informacji publicznej. Nie może mieć zatem zastosowania art. 1 ust. 2 u.d.i.p. W tym miejscu trzeba jednak nadmienić, że określenie opinii biegłego jako dokumentu wewnętrznego pozostaje stanowiskiem odosobnionym wobec dominującego poglądu, iż „cechą dokumentów wewnętrznych jest to, że zostają wytworzone tylko na potrzeby podmiotu, który je wytworzył, i nie przedstawiają jego stanowiska na zewnątrz, nie zostają bezpośrednio wykorzystane w szeroko rozumianym procesie decyzyjnym”²⁹. Trudno bowiem zgodzić się ze zdaniem, że opinia biegłego nie zostaje bezpośrednio wykorzystana w szeroko rozumianym procesie decyzyjnym, podczas gdy istotą tej opinii jest to, by wspomóc – i to właśnie w sposób bezpośredni – proces decyzyjny danego organu (w tym zwłaszcza sądu), który zleca sporządzenie takiej opinii.

Wnioski

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane w niniejszym opracowaniu stanowiska sądów administracyjnych, należy stwierdzić, że mimo iż opinie biegłych jako przedmiot wniosków o dostęp do informacji publicznej pojawiają się od co najmniej kilkunastu lat, orzecznictwo wciąż nie wyjaśniło kilku wątpliwości dotyczących ich problematyki w kontekście powszechnego prawa do informacji publicznej. Chociaż zauważalna jest aktualnie tendencja, wyrażona zwłaszcza przez NSA, że opinie biegłych co do zasady nie stanowią dokumentów publicznych i nie są postrzegane jako informacje publiczne, to jednak trudno mówić o ugruntowanym stanowisku co do tego, czy wniosek o opinie biegłego złożony w trybie u.d.i.p. winien być traktowany *stricte* jako wniosek o dokument (podejście pierwsze), czy jako wniosek o dostęp do akt sprawy (podejście drugie). W kwestii drugiego podejścia sądy administracyjne – w zgodzie ze wspomnianą uchwałą 7 sędziów NSA z 9 grudnia 2013 r. – uznają, że pierwszeństwo mają ustawy stanowiące *lex specialis* w stosunku do ustawy o dostępie do informacji publicznej i zastosowany winien być każdorazowo przepis art. 1 ust. 2 u.d.i.p. Tymczasem część sądów twierdzi, zgodnie z pierwszym podejściem, że wniosek o opinie biegłego winien być traktowany jako wniosek o dostęp do konkretnego dokumentu *sensu stricto* i w przypadku uznania, że ów dokument (opinia biegłego) nie stanowi informacji publicznej, niezasadne pozostaje korzystanie z procedury wskazanej w art. 1 ust. 2 u.d.i.p. Takie działanie byłoby działaniem *contra legem*, bowiem do zastosowania rzeczzonej procedury konieczne jest uprzednie uznanie, że informacja będąca przedmiotem wniosku stanowi informację publiczną.

Autor artykułu wyraża opinię, że na aprobatę zasługuje wykładnia zawężająca, gdzie poddawana ocenie jest konkretna opinia biegłego stanowiąca ściśle określony

²⁹Tak przykładowo: wyrok NSA z 28 lutego 2020 r., sygn. akt I OSK 3211/18, CBOSA; podobnie: P. Szustakiewicz, *Problemy dostępu do informacji publicznej na tle orzecznictwa sądów administracyjnych*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 4, s. 62; I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, op. cit., s. 206–208.

dokument, a ocena dokonywana w oparciu o kryterium przedmiotowe, czyli takie, które poddaje analizie treść opinii i na tejże podstawie formułuje stanowisko odnośnie tego, czy opinia ta stanowi informację o sprawach publicznych. Jeżeli ocena co do treści opinii pozostaje negatywna, wówczas zastosowanie art. 1 ust. 2 u.d.i.p. jest niedopuszczalne. Jednak możliwe jest poinformowanie wnioskodawcy, że mimo iż dana opinia biegłego nie stanowi informacji publicznej, to istnieją tryby procesowe, w których możliwe jest wnioskowanie o dany dokument. Takie zachowanie z pewnością wzmacnia zaufanie do organów władzy publicznej.

Zdaniem autora występującą w orzecznictwie tendencję do szerokiego rozumienia dostępu do opinii biegłego jako dostępu do akt należy ocenić krytycznie, mając na uwadze generalną zasadę, że przedmiotem wniosku o dostęp do informacji publicznej winna być informacja możliwie jak najbardziej skonkretyzowana. Co za tym idzie, każdorazowo przy wątpliwościach interpretacyjnych możliwe jest wezwanie wnioskodawcy w trybie zwykłej czynności materialno-technicznej do precyzyjnego wskazania, czy jego intencją jest pozyskanie opinii biegłego jako dokumentu w trybie regulowanym u.d.i.p., czy też jako części akt w trybie wglądu do akt. Na skutek doprecyzowania wniosku o udostępnienie opinii biegłego możliwe jest również ustalenie, że podmiot wnioskujący w istocie nie wnioskuje ani w trybie ustawy o dostępie do informacji, ani w trybie dostępu do akt w rozumieniu ustaw proceduralnych, ale w trybie dostępu do akt w celach naukowo-badawczych, będąc np. przedstawicielem nauki. Wówczas wniosek winien być procedowany w tym trybie (najczęściej uszczegółowionym zarządzeniem prezesa danego sądu), by zweryfikować tak tożsamość wnioskującego, jak i jego intencję w pozyskaniu konkretnej opinii biegłego w celach naukowo-badawczych.

Jednoznacznie pozytywnie należy ocenić fakt, że aktualnie orzecznictwo wypracowało pogląd dominujący, odnoszący się do opinii biegłego jako przedmiotu wniosku o dostęp do informacji publicznej, polegający na tym, iż opinia ta nie stanowi co do zasady dokumentu publicznego.

Co jednak istotne i podkreślane przez sądy administracyjne, należy dokonać różniczenia opinii biegłego jako przedmiotu informacji publicznej a informacji zawartej w opinii biegłego jako przedmiotu informacji publicznej. Doświadczenie pokazuje, że wnioskodawcy mogą i w tym zakresie być nieprecyzyjni, co podmiot obowiązany do stosowania przepisów u.d.i.p. winien umiejętnie zauważyć i przeprowadzić czynności zmierzające do jednoznacznego ustalenia, czy wnioskodawca żąda udostępnienia opinii biegłego, czy też informacji o opinii. Praktyka rozpatrywania wniosków uczy, że często w opinii biegłego mogą pozostawać informacje publiczne, podczas gdy opinia biegłego jako całość winna zostać zakwalifikowana jako informacja poza zasięgiem przedmiotowym u.d.i.p. Wypada zaznaczyć, że czynności zmierzające do usunięcia wątpliwości co do przedmiotu wniosku, jak i samego trybu winny być każdorazowo podejmowane w przypadku ich realnego wystąpienia. Należy bowiem pamiętać, że wnioskodawca winien mieć prawo do skorzystania ze swojego konstytucyjnego prawa do uzyskania informacji publicznej. Kluczowe jednak pozostaje ustalenie, czego wnioskodawca się domaga.

Odnosząc się do koncepcji uznawania, że opinia biegłego nie jest informacją publiczną, bowiem nie stanowi ona dokumentu urzędowego, bez powiązania tego faktu z innym kryterium wydaje się błędne, gdyż co do zasady opinia biegłego, o ile nie zostanie sporządzona przez biegłego będącego funkcjonariuszem publicznym, nie będzie dokumentem urzędowym. Nie oznacza to jednak, że nie może być ona nośnikiem informacji publicznej, co podkreślono w niniejszym artykule. Kluczowym działaniem winna być tutaj analiza treści opinii pod kątem przedmiotowym przed definitywnym udzieleniem odpowiedzi, czy dana opinia jest informacją publiczną.

Kończąc niniejsze rozważania, po zbiorczym przedstawieniu istniejących na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat poglądów traktujących o problematyce dostępu do opinii biegłych w trybie u.d.i.p., z wyraźną aprobatą należy przyjąć aktualnie dominującą linię orzecniczą sądów administracyjnych, wyrażającą się stwierdzeniem, że opinia biegłego, nie wykluczając wyjątków, nie stanowi informacji publicznej. Co za tym idzie, niewłaściwe pozostaje także stosowanie art. 1 ust. 2 u.d.i.p., gdyż nie dochodzi do zaistnienia koniecznej przesłanki zastosowania tejże regulacji, tj. uznania, że opinia biegłego stanowi informację publiczną, do której dostęp jest uregulowany w innym trybie, mającym pierwszeństwo względem u.d.i.p. Autor opowiada się za stanowiskiem, że wniosek o dostęp do opinii biegłego, pozostającej w aktach sprawy, to wniosek o dostęp do skonkretyzowanego dokumentu, a nie wniosek o dostęp do części akt sprawy. W przypadku braku konkretyzacji wniosku ważnym i pożądanym działaniem pozostaje adekwatne doprecyzowanie wniosku obciążające podmiot obowiązany. Ocena zaś samego dokumentu (opinii biegłego) winna być dokonywana w oparciu o kryterium przedmiotowe, a zatem takie, które poddaje analizie treść opinii, formułując na tej podstawie stanowisko odnośnie do tego, czy opinia stanowi informację o sprawach publicznych. Konieczna jest jednak analiza każdego wniosku w sposób wnikliwy, mając na uwadze, co także zostało zaprezentowane w niniejszym artykule, że opinia biegłego może, przy zaistnieniu pewnych warunków, pozostawać informacją publiczną.

Warto zwrócić uwagę, że uznanie, iż dana opinia biegłego nie stanowi informacji publicznej, w żaden sposób nie przekreśla możliwości poinformowania wnioskodawcy, że istnieją tryby procesowe, w których możliwe jest wnioskowanie o dany dokument. Oczywiście, nie będzie to powiadomienie w oparciu o art. 1 ust. 2 u.d.i.p. z powodów, o których wcześniej wspomniano, ale wskazanie, że poza ustawą u.d.i.p., chociażby w trybie art. 156 k.p.k., możliwe jest przedstawienie adekwatnego wniosku, który zostanie poddany ocenie przez organ właściwy zgodnie z tym trybem. Takie zachowanie z pewnością byłoby działaniem pozytywnym, które – zgodnie z zasadami postępowania administracyjnego – wzmacniałoby zaufanie do organów władzy publicznej.

Zaproponowany przez autora sposób wyeliminowania wątpliwości co do tego, czy wnioskodawca żąda dostępu do opinii biegłego jako konkretnego dokumentu, czy jako dostępu do części akt sprawy poprzez skierowanie do wnioskodawcy wezwania o doprecyzowanie jego rzeczywistej intencji, *de lege ferenda* bezsprzecznie zakończyłby dyskusję w tej kwestii i ułatwiłby skierowanie do wnioskodawcy adekwatnej odpowiedzi. Co zaś tyczy się

tego, czy dana opinia biegłego stanowi informację publiczną, z pewną dozą optymizmu należy odnotować fakt, że obecnie sądy administracyjne bardziej wnikliwie analizują treść (a więc i przedmiot) opinii biegłego, co jest kluczowe do przeprowadzenia prawidłowej oceny danego wniosku, którym wnioskodawca żąda udostępnienia opinii biegłego.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

- Bidziński M., Chmaj M., Szustakiewicz P., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, 2023, Legalis.
- Jarzęcka-Siwik E., *Dostęp do informacji publicznej. Uwagi krytyczne*, „Kontrola Państwowa” 2002, nr 1.
- Jendrośka J., Bar M., Bukowski Z., *Dostęp do informacji o środowisku i jego ochronie*, Poznań–Wrocław 2007.
- Kamińska I., Rozbicka-Ostrowska M., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016.
- Sakowska-Baryła M., *Dostęp do informacji publicznej a ochrona danych osobowych*, Wrocław 2014.
- Sitniewski P., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej*, Wrocław 2011.
- Szustakiewicz P., *Problemy dostępu do informacji publicznej na tle orzecznictwa sądów administracyjnych*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 4.
- Szustakiewicz P. (red.), *Dostęp do informacji publicznej*, Warszawa 2016.

Akty prawne

- Ustawa z dnia 16 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 572).
- Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1568).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 17).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 37).
- Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 902).

Orzecznictwo

- Postanowienie NSA z 19 października 2011 r., sygn. akt I OSK 1987/11, CBOSA.
- Uchwała (7) NSA z 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13, CBOSA.
- Wyrok NSA z 2 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 281/11, CBOSA.

Wyrok NSA z 8 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 285/11, CBOSA.
Wyrok NSA z 17 czerwca 2011 r., sygn. akt I OSK 490/11, CBOSA.
Wyrok NSA z 15 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 667/11, CBOSA.
Wyrok NSA z 30 listopada 2012 r., sygn. akt I OSK 1835/12, CBOSA.
Wyrok NSA z 24 maja 2013 r., sygn. akt I OSK 260/13, CBOSA.
Wyrok NSA z 22 czerwca 2018 r., sygn. akt I OSK 218/18, CBOSA.
Wyrok NSA z 28 lutego 2020 r., sygn. akt I OSK 3211/18, CBOSA.
Wyrok NSA z 22 kwietnia 2020 r., sygn. akt I OSK 967/19, CBOSA.
Wyrok NSA z 1 lutego 2021 r., sygn. akt III OSK 3104/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 1166/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 18 listopada 2022 r., sygn. akt III OSK 2721/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 7 grudnia 2022 r., sygn. akt III OSK 1735/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 26 stycznia 2023 r., sygn. akt III OSK 6998/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 12 kwietnia 2023 r., sygn. akt III OSK 2886/21, CBOSA.
Wyrok NSA z 11 stycznia 2024 r., sygn. akt III OSK 3433/21, CBOSA.
Wyrok TK z 20 marca 2006 r., sygn. akt K 17/05, Legalis nr 72999.
Wyrok WSA w Gliwicach z 11 grudnia 2019 r., sygn. akt III SAB/GI 290/19, CBOSA.
Wyrok WSA w Lublinie z 9 grudnia 2012 r., sygn. akt II SAB/Lu 77/12, CBOSA.
Wyrok WSA w Łodzi z 19 września 2014 r., sygn. akt II SAB/Łd 106/14, CBOSA.
Wyrok WSA w Łodzi z 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Łd 108/18, CBOSA.
Wyrok WSA w Łodzi z 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II SAB/Łd 111/18, CBOSA.
Wyrok WSA w Warszawie z 15 stycznia 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 684/19, CBOSA.
Wyrok WSA w Warszawie z 21 stycznia 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 686/19, CBOSA.
Wyrok WSA w Warszawie z 6 lutego 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 768/19, CBOSA.

The expert witness's opinion as an object of the right to public information in the light of the case law of administrative courts

Summary

Expert witnesses' opinions contain valuable information from the applicants' perspective. To access this information, applicants frequently utilize the public information access procedure. This raises the central question: Is the expert witness's opinion considered public information? In this article, the author examines the evolving positions of the administrative courts over the past several years. Based on these positions, the author evaluates whether an expert witness's opinion qualifies as public information, the legal status of an expert witness, and the associated judicial challenges. The author also presents their conclusions regarding the issues discussed in the article.

Keywords: access to public information, public information, expert witnesses' opinion, administrative courts, public document, private document